

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1219913/3

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב הראשי לישראל הרב דוד ברוך לאו – נשיא

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

הנדון: הנמקה קבילה לאיחור בתגובות שעליהן הורה בית הדין לעומת תירוק סתמי

החלטה

לפניי בקשתו של בא כוח המשיבה שבה הוא מבהיר בהרחבה את הסיבות לאיחור בהגשת תגובתו בהתאם להחלטות הקודמות של בית הדין.

נוכח הבהרתו הוא מבקש כי תבוטל ההוראה שהתירה את פרסום ההחלטה הקודמת, הפוגעת בו בהיותה מכילה רמזים בדבר האפשרות כי הבהרתו הקודמת אינה אלא התחמקות עטופה באמירות חלולות בדבר תקלה טכנית עלומה.

למצער הוא מבקש כי תשונה הוראת היתר הפרסום וייקבע כי מן הפרסום יושמטו גם שמות בא כוח הצדדים.

אבהיר:

ההבהרה הקודמת של בא כוח המשיבה בדבר התקלות הטכניות אכן הייתה סתומה באופן שיש בו יותר מכדי לעורר חשד כי מדובר בהתחמקות ובתירוק, וכפי שכתבתי בהחלטה הקודמת מדובר בתופעה שהפכה ל'מכת מדינה' הפוגעת בזכויותיהם של צדדים להליכים ומבזה את בית הדין.

החתום מטה נחוש שלא לאפשר תופעות כאלה ולגדוע ביד תקיפה ניסיונות לשטות בבית הדין, עם זאת אין החתום מטה חורץ משפטו של אדם בלא לשמוע את דבריו ואף בהחלטה האמורה לא חרץ משפט אלא קבע כי תידרשנה הבהרות באשר לאותה 'תקלה טכנית'.

החתום מטה אף מצא לנכון להבהיר מראש כי אם יימצא כי דברי בא כוח המשיבה לא היו אמת – ינקטו אמצעים, ואולי אף חריפים, בענייניו. הבהרה זו היא חובה בבחינת 'אין עונשין אלא אם כן מזהירים' ונחוצה לא בלבד בשביל העניין הפרטי שלפנינו אלא אף בבחינת 'למען יראו ויראו'. עם זאת כאמור וכמפורש בגופה של ההחלטה לא הייתה בדברים קביעה כי אכן לא היו דברי בא כוח המשיבה אמת, אלא כי תידרש הבהרתם באופן שיניח את דעתו של בית הדין.

כעת לפנינו אכן הבהרה, שגם אם לא הוכחה – יכולה להתקבל על הדעת לפחות מן הספק ואף נראים דבריה בבחינת 'ניכרים דברי אמת', וחבל כי בא כוח המשיבה לא מצא לנכון להבהיר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מלכתחילה את דבריו כראוי והביא עצמו לידי חשד בנקיטת לשון לקונית ועמומה המאפיינת את שאינם אומרים את האמת כולה.

אגב כך נעיר כי הראיה שמביא בא כוח המשיבה בדבריו – כי ההחלטה האחרונה הגיעה למשרדו בדואר אלקטרוני שלושה ימים לאחר חתימתה, ראיה המחזקת לשיטתו את טענתו כי גם ההחלטות שבהם נתבקש להגיב לא הגיעו למשרדו במועד – לאו ראיה היא, ואולי אף ראיה לסתור: ההחלטה האחרונה דוורה למשרדו באמצעות מזכירות בית הדין שלושה ימים לאחר נתינתה – כך מלמדים נתוני המחשב (ואין הדבר מפליא: ההחלטה נחתמה ביום ה' אחר הצהריים, ביום ו' וכמובן בשבת אין מזכירות בית הדין עובדת ובמהלך בוקרו של יום א' דוורה ההחלטה). נמצא כי ההחלטה אכן הגיעה למשרדו מייד משדוורה אליו, מה שאך מחליש את הטענה כי ההחלטות הקודמות – שנתוני המחשב מלמדים כי דוורו בדואר אלקטרוני ביום חתימתן – הגיעו באיחור כה רב שיש בו כדי להסביר איחור של חודש מהשנייה שבהן ולמעלה מכך מקודמתה בהגשת התגובה.

למרות האמור בעניינה של 'ראיה' זו, נוכח אותות אמת הניכרים בהודעתו של בא כוח המשיבה אני נכון לקבל את ההבהרה הנוכחית בדבר תקלה טכנית לכאורה במחשבי משרדו של בא כוח המשיבה שבעקבותיה לא הגיעו ההחלטות הקודמות ליעדן. אני קובע מסמרות כי כך הוא, אבל ייתכן כי כך הוא.

נוכח האמור אני נעתר לבקשה כי הפרסום לא יכלול את שמות בא כוח הצדדים וכך יהיה גם בנוגע לפרסום ההחלטה הנוכחית.

לעומת זאת לא איעתר לבקשה למנוע את הפרסום כליל. חשיבותן של ההחלטות ושל פרסומה היא כאמור לעיל גם במסר לכלל ציבור המתדיינים והמייצגים, ובהשמטת שמות המייצגים שבענייננו די כדי למנוע את הפגיעה בשמו הטוב של בא כוח המשיבה עצמו.

ניתן ביום כ"ט בתשרי התש"ף (28.10.2019).

הרב דוד ברוך לאו – נשיא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה